

W sprawie korespondencji między W. Churchill'em i W. M. Mołotowem na temat spotkania szefów rządów Anglii i ZSRR

MOSKWA

Agencja TASS opublikowała następujący komunikat: w sprawie korespondencji między W. Churchill'em i W. M. Mołotowem na temat spotkania szefów rządów Anglii i ZSRR.

Dnia 14 bm. w toku debaty w angielskiej Izbie Gmin nad projektem rezolucji wniesionym przez labourystów w sprawie zorganizowania spotkania między premierami Anglii, Stanów Zjednoczonych i Związku Radzieckiego wygłosił przemówienie premier Anglii W. Churchill.

W swym oświadczeniu w parlamencie angielskim w dniu 14 bm. W. Churchill podał do publicznej wiadomości treść poufnej korespondencji między W. Churchill'em i ministrem spraw zagranicznych ZSRR W. M. Mołotowem, jaka miała miejsce w lipcu i sierpniu 1954 roku w sprawie zorganizowania spotkania szefów

noś tej motywacji wynika chociażby z faktu, iż po przegłosowaniu przez premiera angielskiego ze spotkania szefów rządów Anglii i ZSRR rząd angielski odmówił również udziału w konferencji ogólnoeuropejskiej.

W odpowiedzi W. M. Mołotow w swych listach z 31 lipca i 11 sierpnia wyraźnie wskazał, iż nie było podstaw, aby uzależniać sprawę spotkania szefów dwóch rządów od propozycji ZSRR dotyczącej zwolnienia konferencji ogólnoeuropejskiej, a osiągnięty w tym czasie sukces konferencji genewskiej powinien byćby przyczyną się do uregulowania również innych zagadnień.

Ponieważ zamieszcza się pełne teksty listów wymienionych w 1954 r. między W. Churchill'em a W. M. Mołotowem w sprawie zorganizowania konferencji szefów rządów.

1. List W. Churchilla do W. M. Mołotowa, wręczony przez ambasadora angielskiego w ZSRR Haytera w dniu 4 lipca 1954 r.

Tajna. Do rąk własnych. 1. Pragnęlbym być poinformowany, jaki wpływ wywarła moja podróż do Ameryki na Pana zdanie o wypowiedziach przez mnie w dniu 11 maja 1953 r. życzeniu w sprawie spotkania wielkiej trójki na najwyższym szczeblu, jak również o oświadczeniach składanych co pewien czas przez mnie w Izbie Gmin, iż jeśli okaże się to niemożliwe — postaram się sam nawiązać kontakt z Waszym rządem, o ile wyrazi on chęć po temu. Zależy mi o jasność sprawy, że w chwili obecnej Stany Zjednoczone nie wezmą udziału w spotkaniu jednakoże niewątpliwie zapoznał się Pan z bardziej życzliwym oświadczeniem w tej sprawie, złożonym przez prezydenta Eisenhowera na konferencji prasowej w dniu 30 czerwca.

Wydało się mi, że Stany Zjednoczone udatywały moją sytuację wobec amerykańskiej opinii publicznej o tyle, o ile potrafią. 2. Powstała kwestia: jak się ustosunkuje do tego Pański rząd? Pragnęlbymy o tym wiedzieć, zanim zwrócimy się do Was z oficjalną propozycją i rozpatrzyć takie kwestie, jak kwestia czasu i miejsca.

Anthony Eden, z którym Pan odbył tak wiele przyjaznych rozmów, przybędzie oczywiście wraz ze mną. Nigdy nie miałem przyjemności spotkać się z Panem Malenkovem albo też — o ile pamiętam — z lat wojennych — z którymkolwiek z Pańskich przyjaciół politycznych.

3. Bylbym bardzo rad, gdyby Pan mnie poinformował, czy podoba się im myśl o przyjaznym spotkaniu bez porządku

2. List W. M. Mołotowa do W. Churchilla, wręczony przez ambasadora ZSRR w Anglii J. A. Malika 6 lipca 1954 r.

Dziękuję za Pański ważny list, przekazany mi 4 lipca przez ambasadora Haytera. Rząd radziecki przestudiował z zainteresowaniem ten list, którego znaczenie w zupełności rozumiem. Może Pan być przekonany, że Pańska inicjatywa spotka się z przychylnością, na którą całkowicie zasługuję, zwłaszcza w obecnej ogólnej sytuacji.

Pański projekt przyjaznego spotkania, w którym uczestniczyliby zarówno Pan jak i premier G. M. Malenkov, oraz wypowiedziane przez Pana uwagi o celach tego spotkania przyjęto w Moskwie z sympatją.

3. List W. Churchilla do W. M. Mołotowa, przesłany przez p. Haytera 7 lipca 1954 r.

Bardzo dziękuję za Pański list, na który odpowiem za kilka dni.

4. List W. Churchilla do W. M. Mołotowa, przesłany przez p. Haytera 23 lipca 1954 r.

(Osobisty list premiera do p. Mołotowa).

Żałuję, że do chwili obecnej nie mogłem odpowiedzieć na przesłany przez Pana bez zwłoki w przyjemny list z dnia 5 lipca, ale jestem przekonany, że na podstawie swych rozmów z p. Edenem zrozumiał Pan, że musiałem zająć się do doprowadzenia do końca konferencji genewskiej. Cieszę się, że osiągnięto tam porozumienie i mam nadzieję, że nie zostanie ono naruszone.

Po odbyciu narady z kolegami przygotowałem się do przesłania Panu nowego listu, aby zaproponować spotkanie, co wzięliśmy w końcu sierpnia lub

5. List W. M. Mołotowa do W. Churchilla, przekazany przez J. A. Malika p. A. Edenowi 31 lipca 1954 r.

Powtarzam odbiór Pańskiego listu z dnia 27 lipca.

Pisze Pan w swoim liście, że nasza propozycja zwolnienia konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie bezpieczeństwa zbiorowego w Europie, zawarta w nocy z dnia 24 lipca, za-

6. List W. Churchilla do W. M. Mołotowa przekazany przez p. Haytera 6 sierpnia 1954 r.

(List W. Churchilla do W. M. Mołotowa.)

Dziękuję Panu za pański list z 31 lipca. Nie było moim zamiarem zawiadomienia Pana, że zmieniłem w jakimkolwiek stopniu swój początkowy projekt. Jednakże fakt, że ponowił Pan niespodziewanie swą propozycję berlińską — stworzył nową sytuację, ponieważ niemożliwe byłoby prowadzenie wielkiej oficjalnej konferencji między państwami równocześnie z nie-

7. List W. M. Mołotowa do Churchilla, przekazany przez J. A. Malika 12 sierpnia 1954 r.

(Prywatny i osobisty list W. M. Mołotowa do premiera W. Churchilla.)

Otrzymałem Pański list z 6 sierpnia, w którym zawiadamia Pan, że nie zmieniał Pan w jakimkolwiek stopniu swego początkowego planu i że zamierza Pan powrócić do tej sprawy.

Jeśli chodzi o naszą propozycję w sprawie konferencji ogólnoeuropejskiej oraz w

stapila widocznie na pewien czas proponowane przez Pana spotkanie szefów rządów naszych państw.

Muszę powiedzieć, że nie widzimy podstaw do tego, by uważać, iż wysunięta w Pańskim liście z dnia 4 lipca propozycja odbicia nieoficjalnego spotkania — i to bez żadnego porządku dziennego — należy uzależniać od sprawy zwolnienia konferencji dotyczącej bezpieczeństwa w Europie.

W związku z Pana uwagami na temat naszej noty z 24 lipca uważałem za konieczne uczynić niniejsze uzupełnienie do mego poprzedniego listu.

Forsowanie ratyfikacji układów paryskich przez rząd francuski doprowadzi do unieważnienia paktu ze Związkiem Radzieckim

Nota rządu ZSRR do rządu Francji

MOSKWA

Agencja TASS podaje: Jak już donosiła prasa, rząd radziecki wystosował 16 grudnia 1954 roku do rządu francuskiego notę, w której stwierdzał, że zawarcie przez rząd francuski tak zwanych układów paryskich jest wyraźnie sprzeczne z zobowiązaniami powziętymi przez Francję na mocy „układu o sojuszu i pomocy wzajemnej między Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich a Republiką Francuską”.

26 stycznia 1955 roku ambasador Francji w Moskwie Louis Joxe wręczył ministrowi spraw zagranicznych ZSRR W. M. Mołotowowi notę zawierającą odpowiedź rządu francuskiego.

18 marca br. minister spraw zagranicznych ZSRR W. M. Mołotow wręczył ambasadorowi L. Joxe'owi nową notę rządu radzieckiego w sprawie układu francusko-radzieckiego. Nota rządu francuskiego stwierdza m. in.:

Rząd radziecki zakomunikował rządowi francuskiemu, iż zamierza anulować pakt francusko-radziecki w wypadku, jeżeli nastąpi ratyfikacja układów podpisanych w Paryżu dnia 23 października 1954 roku.

Rząd francuski nigdy nie brał udziału w żadnym układzie, bezpośrednio lub pośrednio sprzyjającym agresji w Europie i właśnie na tej niemiędziedzi zasadzie jego polityki, której potwierdzeniem są liczne przykłady, oparte są zarówno układy paryskie, jak i pakt francusko-radziecki. Nie są one tylko niezgodne z organizowaniem i budowaniem

bezpieczeństwa europejskiego, lecz wręcz przeciwnie, stanowią wkład do tego dzieła. Rząd francuski jest zdecydowany kontynuować działalność, jaką podjął w celu umocnienia pokoju w Europie, tj. wykorzystania każdej możliwości lub stworzonej możliwości dla renowacji lub konferencji, by uregulować problemy, jakie się wyłoniły w ciągu ostatnich 10 lat. Rząd francuski zakomunikował o tym z trybunu ONZ 22 listopada 1954 r. w oświadczeniu, którego zasady podtrzymuje w całej pełni.

NOTA RZĄDU RADZIECKIEGO Z 18 MARCA BR. MÓWI M. IN.:

W związku z notą rządu francuskiego z 28 stycznia br. rząd radziecki uważa za konieczne oświadczyć co następuje:

Nota z 26 stycznia dowodzi, że rząd francuski zamierza przeforsować ratyfikację i wprowadzenie w życie układów paryskich. Tym samym bierze on odpowiedzialność za remilitaryzację Niemiec zachodnich i włączenie ich do u-

ności mieszkańców Zagłębia Saary do narodu niemieckiego. Rezolucja wyraża pogląd, że „ostatyczne ustalenie granic Niemiec pozostaje kwestią do uregulowania w traktacie pokojowym”.

Wreszcie Bundesrat przyjął rezolucję Komisji Spraw Zagranicznych, uchwaloną 26 lutego przez Bundestag, w sprawie „przywrócenia jednolitej Niemiec”. Rezolucja ta zawiera kilka ogólnikowych fraz o „zakreśleniu reżimu okupacyjnego”, który — jak wiadomo — w istocie rzeczy oznacza utrwalenie okupacji Niemiec zachodnich, ale z tą różnicą, że militariści zachodni Niemiec uzyskują wolną rękę dla odbudowania Wehrmachtu. Co się tyczy dwóch pozostałych układów — jednego o dalszym pobytku zachodnich wojsk okupacyjnych oraz drugiego — o wejściu republiki bawarskiej do paktu atlantyckiego i do „unii zachodnio-europejskiej” — to sprawozdawca utrzymywał, że nie wymagają one w ogóle zatwierdzenia przez Bundesrat.

Następnie odbyło się GŁOSOWANIE. Układ w sprawie reżimu okupacyjnego został ratyfikowany 29 głosami przeciwko 9, przy czym przedstawiciele zachodniego Berlina wstrzymali się od głosowania, motywując się do głosowania faktem, że rola Berlina w układach paryskich nie została jeszcze wyjaśniona.

Za układem wypowiedziały się: Nadrenia Północna — Westfalia, Bawaria, Badenia — Wirtembergia, Szlezwik — Holstein, Palatynat Reński, Hamburg i Brema, przeciwko układowi Dolna Saksonia i Hesja. Z kolei Bundesrat zatwierdził układ o Zagłębiu Saary, odrzucając wniosek heskiej komisji arbitrażowej. Decyzja ta zapadała 21 głosami przeciwko 17. Przedstawiciele zachodniego Berlina wstrzymali się od głosu. Za przekazaniem sprawy do komisji arbitrażowej głosowały: Hesja, Dolna Saksonia, Bawaria i Brema.

Co się tyczy układu o pobycie wojsk okupacyjnych w Niemczech zachodnich oraz układu o wejściu republiki bawarskiej do paktu atlantyckiego i do „unii zachodnio-europejskiej” — to Bundesrat „nie zgłosił żadnych zastrzeżeń”, co uznano za dokonanie ratyfikacji obu tych układów.

Pomimo przyjęcia układu o Zagłębiu Saary, Bundesrat uchwalił rezolucję, w której wyraża liczne zastrzeżenia. Rezolucja traktuje rozwiązanie problemu Zagłębia Saary przewidziane w układach paryskich jako prowizorium i rezerwuje ludności tego obszaru możliwość „swobodnego opowiedzenia się za Niemcami”. Przy sposobności rezolucja Bundesratu wyraża hasła rewizyjne.

W ciągu niespełna godziny — podkreśla komentator agencji ADN — Bundesrat powziął decyzję tak brzemienia dla losów narodu niemieckiego. Zachodnio-niemiecka agencja prasowa DPA cytując oświadczenie Adenauera złożyło wobec przedstawicieli prasy połączony uchwałę Bundesratu. Zdaniem Adenauera, „uchwała ta przekreśla ducha Jałty i Poczdamu”.

grupowań militarnych niektórych państw zachodnich, grupowań wymierzonych przeciwko Związkowi Radzieckiemu i innym milującym pokoj państwom.

W związku z tym rząd radziecki uważa za konieczne oświadczyć, że powołanie się rządu francuskiego na tak zwany „system ograniczeń, kontroli i gwarancji”, przewidziany w stosunku do Niemiec zachodnich przez układy paryskie dotyczące utworzenia unii zachodnio-europejskiej, jest nieuzasadnione.

Rząd radziecki nie może zgodzić się z twierdzeniem rządu francuskiego, jakoby układy paryskie miały przyczynić się do zapewnienia bezpieczeństwa Europy. Gdyby rząd francuski istnienie bezpieczeństwa Europy, to nie miałby podstaw do odrzucenia propozycji rządu radzieckiego w sprawie zorganizowania systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie. Tymczasem rząd francuski, nie wysuwając żadnej innej propozycji, odmówił nawet wzięcia udziału w ogólnoeuropejskiej konferencji na ten temat.

Rząd francuski nie uważał za konieczne wypowiedzieć się w sprawie oświadczenia zawartego w nocy z dnia 24 na radzieckiego z 16 grudnia 1954 r., że obecna polityka rządu francuskiego nie tylko nie jest zgodna z zobowiązaniami Francji, wynikającymi z francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, lecz jest nawet bezpośrednio wymierzona przeciwko Związkowi Radzieckiemu i innym milującym pokoj państwom europejskim.

Taka polityka rządu francuskiego jest z gruntu sprzeczna z duchem i literą paktu francusko-radzieckiego.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

W związku z powyższym rząd radziecki potwierdza swe stanowisko określone w nocy z 16 grudnia 1954 r. i oświadcza, że ratyfikacja układów paryskich doprowadzi do unieważnienia francusko-radzieckiego paktu o sojuszu i pomocy wzajemnej, za co całkowicie odpowiedzialność poniesie rząd francuski.

Zdrajców i szpiegów z „Camp-King” spotka surowa kara

Z procesu grupy szpiegów amerykańskich

WARSZAWA

Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie, przed którym toczy się proces grupy szpiegów wywiadu amerykańskiego, wysłuchał przemówień stron.

Prokurator wojskowy ppłk H. Golczewski w wstępie swego przemówienia oskarżycielskiego stwierdził, że główne postacie rozpatrywane w toku przewodu sądowego alery szpiegowskiej wywiadu amerykańskiego — to oskarżeni Jerzy Lewski i L. Skowron.

„Pierwszemu — mówi prokurator — przypadała rola szpiega-emisariusza, drugiemu — rola kandydata na „premera” emigracji, tudzież na szpiega i dywersanta, pozostałym oskarżonym wyznaczono drugoplanowe role. Oskarżonym Zofii Czołosińskiej i Feliksowi Szczepańskiemu — rolę pomocników w tej grze szpiegowskiej, a deserterzy, oskarżeni Józef Babiarz i Stanisław Rajkowski, przekradli się do kraju jako szpiegzy wywiadu amerykańskiego — członkowie przyszłej sieci szpiegowskiej.

„Wiemy doskonale — mówi prokurator — że z obowodu dla uciekinierów uczyniono targ na niewolników wyzutyłch z godności ludzkiej, z uczciwości i patriotyzmu, a idących na drogę zdrady i sprzedawania. Proces dzisiejszy ukazał nam z całą wyrazistością, że akcjonariuszami w kupnie i szpiegowaniu wychowania tych spaczonych, a czasami nieszczytliwych ludzi jest m. in. i dwójka londyńska jako wierny poddżek amerykańskiego wywiadu”.

Stwierdzając, że oskarżony Lewski należał do płatnych agentów ośrodka amerykańskiego wywiadu „Camp-King”, prokurator podkreśla, że „Camp-King” to jeden z wielu ośrodków wywiadu amerykańskiego rozsiadanych na terytorium adnauerowskiego państwa, w których ze zdrajców i uciekinierów montuje się siatki szpiegowskie działające przeciwko obowodu postępu i pokojowi.</

